

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. október 5-én.

Első Korinthusi levél 11. rész 1. verse: „Legyetek a követőim, amint én is követője vagyok Krisztusnak.”

Kedves Testvéreim!

Ezen a hétvégén Vértestolnán töltjük ezt a két napot egy férfitestvéren. A témánk mottója az, hogy „légy férfi”, és egy olyan láncolattal foglalkozunk, amiben az apák adják át az élettapasztalatokat, a bölcsességet, a hitet gyermekeiknek. Ebben a láncolatban pedig lehetnek szakadások, amikor nem kerül továbbadásra mindaz, ami az élethez szükséges, legtöbbször az apák hiánya miatt, akik vagy tényleg nincsenek ott a család életében, vagy fizikailag ott vannak, de lelkileg hiányoznak. Az is előfordulhat azonban, hogy a gyermekek nem akarják továbbvinni azt, amit a szüleik adtak eljűk. A láncolathoz, az életláncához szükségesek apák és fiúk, szülők és gyermekek.

Pál apostol a Korinthusi gyülekezetnek kétszer is leírja ezt a felszólítást: „legyetek a követőim”. A hosszabb felolvasott igeszakaszban pedig egészen egyértelműen beszél arról, hogy a gyülekezet tagjai a gyermekek, ő pedig a lelki apjuk Krisztusban. Olyan szoros kötelék a Krisztusban meglévő rokon szál, mint amit jelent a vérségi kötelék, ahogyan az apa és a gyermekei között ott van a folytonosság.

A kérdés természetesen mindig az, hogyha valami egyszer tönkrement, ha egyszer egy kapcsolat megtört, vagy egy láncolat megszakadt, akkor hogyan lehetséges azt újra helyreállítani? Hiszem, hogy szülők és gyermekek kapcsolatának a helyreállítását ugyanaz jelentheti, mint amiről itt az apostol beszélt. Krisztusban lesz mindenki.

Mi heten vagyunk testvérek, és mind a heten másként tekintünk a szüleinkre. Van olyan testvérem, aki mind a mai napig, már csaknem 50 évesen is azt emlegeti, hogy annak idején, amikor kisgyerek volt, majd növekedett, akkor édesapánk milyen hibákat követett el. Én a magam részéről, szintén gyakorló édesapaként azt tudom mondani, hogy én is sok hibát követtem el. Édesapám felé pedig nem is azért vagyok elnéző, mert tudom, hogy ez mivel jár, hanem azért, mert tudom, hogy ő is Krisztus gyermeke volt, mint ahogyan én is Krisztus gyermeke vagyok. A kapcsolatunk pedig már nem is csak apa és fiú, hanem már testvér is, a mi Megváltónkban.

Amikor Pál apostol a gyülekezetet kéri, hogy legyenek a követői, ahogyan Ő is követője Krisztusnak, akkor azt kéri a gyülekezettől, annak tagjaitól, hogy ők is álljanak be abba a láncolatba, amely az örök élet láncolata. Amikor pedig az örök élet láncolatába állunk bele, akkor a földi láncolataink is helyreállnak. Helyreállnak a szüleinkkel, a testvéreinkkel, a gyermekeinkkel. Helyreállnak a kapcsolataink a barátainkkal, a gyülekezeti tagokkal, akik ugyanúgy Krisztusban vannak, mint ahogyan mi is.

Mit is jelent pontosan ez a kérés itt, hogy „legyetek követőim, amint én is követője vagyok Krisztusnak”? Jelenti először azt, hogy követünk egy példát, hogy utánozzuk azt, aki után megyünk. Ez pedig nagyon sokszor nem is tudatos. Nem arról az utánzásról van itt szó, amit csak azért találunk ki, hogy a másikat idegesítsük vele. Egyszerűen szeretnénk olyanná válni, mint az a másik, és ezért lemásoljuk azt, amit ő tesz.

Amikor azokat a szavakat halljuk, hogy divat, vagy trend, akkor mindig arról beszélünk, hogy valami, valahonnan elindult, és az utánzás révén divattá vált. VII. Eduárd angol király szeretett enni, és a lakomák miatt egy idő után kényelmetlenné vált számára, hogy a zakója alsó gombját begombolja. Emiatt, ahol megjelent, a pontosan méretre szabott zakók alsó gombja szabadon volt. Hű alattvalói, hogy a királyt utánozzák, ők is így tettek. Ma, amikor arról olvasunk, hogy hogyan kell begombolni a zakónkat, akkor azt olvassuk, hogy nem illik begombolni az alsó gombot. Pedig egészen egyszerűen egy túlsúlyos embert akartak lemásolni, utánozni, és ebből a jelenlegi rend lett.

Pál apostol amikor azt mondta, hogy mindenki másolja le őt, mint ahogyan ő is Krisztus példáját követi, akkor ezt kéri. Az apostol teljes meggyőződéssel követte Megváltóját, nem kímélve az életét sem, mert látta, hogy Krisztus is életét adta azokért, akiket szeretett. Az apostol minden erejét beletette a szolgálatba, mint ahogyan látta, hogy Krisztus sem tartott vissza semmit az ő erejéből. Pál is tanította a rábízott gyülekezeteket, mint ahogyan Krisztus is tanította az övéit. Az apostol is leírta, hogy mennyire fontos a szeretet, egy egész himnuszt fogalmazott meg róla, mint ahogyan Krisztus is elmondta, hogy az az új parancsolat, hogyha szeretik egymást a tanítványai, mint ahogyan Krisztus is szerette a tanítványokat. Pál lemásolta azt, amit Krisztustól látott, és továbbadta mindazoknak, akik ismerték őt.

Elindult tehát egy láncolat, csaknem 2000 évvel ezelőtt, amikor Pál apostol és a többi apostol megismerte Jézust. Ők pedig emberek ezreinek adták tovább azt, amit láttak és hallottak, és amiben Krisztust utánozták. Utánuk is jöttek emberek, és bár ez a láncolat itt-ott megszakadt, vagy bizonyos helyekről teljesen el is tűnt,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. október 5-én.

mi mégis úgy lehetünk itt együtt, hogy ebben a láncban egy láncszem a mi életünk. Valakitől mi is megtanultuk, hogy mit jelent Krisztus követőjének lenni, és reméljük, hogy tőlünk is megtanulta valaki.

Az örök élet láncolatában lenni ugyanis nem csak egyoldalú. Nem csak arról szól, hogy én megtértem, és Krisztusé vagyok. Szükséges, hogy legyenek olyanok, akár a családban, vagy akár a gyülekezetben, vagy bárhol a környezetemben, akik le akarják másolni az én életemet, mert látják, hogy az így jó, örömteli és szép. Az apostol látta az életét ebben a láncban. Látom vajon én is?

„Legyetek követőim, amint én is követője vagyok Krisztusnak”. Ebben a láncolatban pedig nem csak addig jutunk el, hogy utánzunk valakit, követünk egy példát, hanem eljutunk odáig is, hogy kiábrázoljuk azt, akit követünk. Így is mondhatom, hogy akik minket látnak, igazából már nem is minket látnak, hanem látják azt is, akit mi ábrázolunk ki. Ezért szoktam azt mondani, hogy aki krisztusi emberekkel találkozik, az magával Krisztussal találkozik. Ha mi az életünkkel, a magatartásunkkal, a gondolatainkkal, az érzéseinkkel úgy tudjuk utánozni Krisztust, hogy ki is ábrázoljuk, akkor már nem mi jelenünk meg ebben a világban, hanem a mi Megváltónk.

Bolyki László zenész, prédikátor osztott meg egy történetet a saját nagyapjáról. Kicsi gyerekként hosszú időt töltött Miskolcon a nagyszüleinél. Kedvenc elfoglaltságuk volt, hogy a nagypapával együtt elsétáltak a szökőkúthoz. Nem volt messze ez a nagyszülők otthonától, talán negyedóra volt gyalog. Egy vasárnap elhatározták, hogy elmennek ismét a szökőkúthoz. A nagyapa lába azonban fáj, és nem akart annyit gyalogolni, ezért villamosra szálltak, és oda-vissza megtették az utat. Hiába szerettek volna azonban villamosjegyet venni, nem találtak nyitva sem újságost, sem jegyárust, ezért a kisfiúnak nem tudtak jegyet venni. Másnap a nagyapa kézen fogta az unokáját, elmentek a legközelebbi újságárushoz, ahol két villamosjegyet vásároltak. Amikor elindultak hazafelé, a nagyapa szó nélkül széttépte a jegyeket, és a szemetesbe dobta. Amikor látta a kisfiú kérdő tekintetét, akkor ezt mondta. Tegnap nem tudtunk jegyet venni, mert nem volt nyitva semmi. Ingyen utaztál a villamoson. Most megvettük a jegyeket, ezzel kiegyenlítettük a számlát. Nem károsíthatjuk meg a közlekedési vállalatot, mert az közönséges lopás lenne. Ezt pedig nem tehetjük, mert az nem lenne méltó Krisztushoz.

Valószínűleg, hogyha a nagyapa hosszú prédikációkat mondott volna arról, hogy mit jelent Krisztust követni, az nem maradt volna meg az unokája szívében. Ez a jelenet azonban megmaradt. A nagyapa Krisztust követte, őt utánozta, és az életében Krisztus ábrázolóddott ki. Olyannyira ez történt, hogy évtizedekkel később, amikor ezt a történetet az unoka elmesélte, az még nagyon sok másik ember életére hatással volt. Nem a nagyapa miatt, hanem Krisztus miatt, akit utánzott, kiábrázolt, akit követett.

„Legyetek követőim, amint én is követője vagyok Krisztusnak”. Legyünk mi is Krisztus követői, hogy mások is csatlakozhassanak ebbe az örök-élet-láncolatba. Amikor annyira azonosulunk Megváltónkkal, hogy már nem érzünk különbséget az Ő élete és a mi életünk között. Amikor mások sem érzik már a különbséget. A láncolat ugyanis nem akkor lesz erős, hogyha hozzánk csatlakoznak az utánunk jövők, hanem akkor, hogyha először miattunk csatlakoznak Krisztushoz, de aztán rájönnek arra, hogy ők rólunk lecsatlakozhatnak, és rácsatlakozhatnak közvetlenül Krisztusra. Az élet láncolata így lesz ép és egészséges. Ajándékozzon meg minket is a mi Urunk ezzel a tapasztalattal, hogy benne vagyunk, és benne maradunk a láncolatban: „Legyetek követőim, amint én is követője vagyok Krisztusnak”.

Amen!